

**מדוע החליטה
הפדקליטות להגיש
כתב אישום נגד
יריביו ולא נגדו?**



**האם עבר אמנון
רובינשטיין עבירה
פלילית על ידי עסקים
אסורים בבורסה?**



מדוע לא

הואשם העשר?

יגאל לביב מדווח על חקירתו של שר העוֹמֵד מעל לכל חשד

שאף אחד מבני הממשלה הקרובה לא הומין ניירות ערך בהנפקה, ושגם לא ידוע לו ביחס לקרובים אחרים, הצהיר אביו את ההיפך: שבניו של אמנון, טל וניר, הזמינו מניות.

איך זה נעשה?
15 בינוי 1984 כתבה רוני רובינשטיין — אשתו של אמנון — לחברת כרוקרים (החברה המרכזית לניירות ערך) והטילה עליה לקנות את המניות הבאות:

● עבור בתה טל — 37,500 יחידות.
● עבור בנה ניר — 37,500 יחידות.
● עבור אילנה ויינשטיין, המותו של גיסה גיורא — 75,000 יחידות.

המישפחה הקרובה (אהרון, גיורא, והם) אך אינם יודעים ביחס לקרובים אחרים.

לפי ניסוח הפרוטוקול ברור כי חת הציג לאמנון ולרוני שתי שאלות, כזו אחר זו, כדי לוודא את התשובות, פעם בצורה שלילית ופעם בצורה חיובית.

משמעות התשובה הזאת היא חד-משמעית: אף אחד מהם מישפחה הקרובה של אמנון רר רובינשטיין לא הזמין מניות. לפי כל הגדרה אפשרית, מושג זה כולל גם את בניו, טל וניר.

כמה חודשים לאחר מכן הגיש אביו של אמנון, הקבלן אהרון רובינשטיין, תצהיר בבית הדין המחוזי בתל א"י כיב. תצהיר זה הוגש במסגרת תביעה

בראשית היתה ההלשנה. היה זה פרק נוסף בסדרת דא" לאס הישראלית, שבה מככת מישפחת יואינג הישראלית — מישפחת רובינשטיין.

ב-1984 הוציאה חברת רובינשטיין הנפקה של מניות לציבור. החברה, ש" היתה עד אז מישפחתית והיתה שייכת לשני האחים אהרון ואברהם רובינשטיין ובני מישפחותיהם, התחייבה כי תשקיף, כי בעלי מניות בחברה לא יזמינו מניות בהנפקה.

כלומר: אף אחד מבניו שתי המישפחות לא יזמין ולא יקנה מניות בשוק.

להתחייבות זו היו סיבות טובות. באותו זמן כבר היה נטוש הקרב בין שני הפלגים של מישפחת רובינשטיין (ראה דיאגרמה) על השליטה בחברה, וקל היה לנחש כי בהיעדר התחייבות כזאת ינסה כל אחד משני הפלגים להשתמש במניות החדשות, כדי להשיג תלט על החברה.

הבורסה מעוניינת כי בכל חברה הרשומה בבורסה יהיו מירב המניות בידי הציבור הרחב. אין היא רוצה שכל המניות יהיו מרוכזות בידי חוג קטן של בעלים, כדי שאלה לא יוכלו לשחק במניות כאוות נפשם. ובעיקר: כדי שלא יוכלו להשתמש במניות כדי להעביר לעצמם רווחים מופלגים על ידי מכירתן בשער גבוה מלאכותי וקנייתן מחדש בשער נמוך — כל זה מ" בלי לשלם אף אגורה אחת של מס.

ההלשנה טענה שמישפחתו של אברהם רובינשטיין קנתה מניות, בניגוד להתחייבות זו, באמצעות אנשיקש: יוסי ריי גר, אברהם פילץ ואהרם.

סביר להניח כי את ההלשנה שיגר מישור מן המחנה היריב: מישפחתו של אהרון רובינשטיין, שאיברה עור קודם לכן את השליטה בחברת הענק (ראה מיסגרת).

ההלשנה הגיעה למוסד המוסמך — הבורסה לניירות ערך בתל אביב. יו"ר הבורסה, הר"ר מאיר חת (כיום מועצת המנהלים של בנק לאו" מו), ניהל את החקירה וגבה בעצמו את העדויות. הוא הזמין את כל בני המשפחה (משני המחנות) ותיחקר אותם.

„אף אחד לא“

כמה שבועות אחרי ההנפקה, ב-20 באוגוסט 1984, יתחקר מאיר חת את השר אמנון רובינשטיין, ורשם במו ידיו את הפרוטוקול.

בחקירה נכחה אשתו של השר, עורי כתידין רוני רובינשטיין, העובדת כי יועצת המישפחת של החברה, היא גם החוקה במניותיו של אמנון רובינשטיין, שהעביר לה את מניותיו כאשר התמנה כשר, כך התמלא — לפחות פרמאלית — כללי ועדת אשר, האוסר רים על שרים לנהל עסקים פרטיים.

כתשובה לשאלות חת, העידו אמנון ורוני רובינשטיין (כפי שנרשם בפרוטוקול בגוף שלישי): „לא ידוע להם על קרובי מישפחה בעלי עניין, שהיו מינו ניירות ערך בהנפקה. ידוע להם שלא נעשתה פעולה כזאת במסגרת



אמנון רובינשטיין ואשתו רוני „אני חושב...“



אהרון רובינשטיין ורוני „אני כבר לא הייתי...“



טל רובינשטיין „בשיחה כמעט לא השתתפתי...“

הרקע: הקרב על השליטה

חברת הבנייה רובינשטיין ושות קיימת מאז 1931, והיתה חברת הבנייה הפרטית הגדולה בישראל. החל בתחילת 1975 החזיקו שלושת בניו של אהרון רובינשטיין — מרדכי, אמנון וגיורא — 60% ממניות החברה. באמצעות חברת אחזקות מישפחתית ושמה מג"א. כל אחד משלושת הבנים החזיק ישירות ב-5% נוספים של המניות. הבנים גם רשמו חלק ממניותיהם על שם בניהם. מישפחת אברהם רובינשטיין, אחיו של אהרון, החזיקה ביתר המניות. באמצעות חברת אחזקות מישפחתית ושמה ינ"ר (ראשי תיבות השמות של בני אברהם — יואב, נורית ורמי).

במאי 1984 נחתם הסכם, שלפיו מנתק מרדכי את עצמו מהחברה, ויקבל משני אחיו 13.5% ממניות רובינשטיין, המחזקות באמצעות חברת מג"א. אחרי ההסכם היתה חלוקת המניות כך: גיורא ואמנון (שכבר היה שר, ועל כן נרשמו המניות על שם אשתו, רוני) — 61.5%, מרדכי 13.5%, ומישפחתו של אברהם — 25%.

במאי 1984 פירסמה החברה תשקיף, שבו הציעה לציבור 25% ממניותיה, ולכן ירד חלקם של כל הבעלים כך: גיורא ואמנון 46.15%, מרדכי 10.1%, אברהם 18.75%. ב-9 בדצמבר 1984 מכר מרדכי את מניותו לדודו אברהם, ואחרי ההנפקה התברר כי אנשי העסקים יוסף ריגר ואברהם פילץ הצליחו לרכוש 15% מהמניות, ואילו אברהם אסף עוד 7% וחזר להחזיק 25%. מישפחות גיורא ואמנון, שרצו לרכוש 5% כדי להגיע לרוב של 51%, לא הצליחו בכך, והרוב בחברה עבר לאברהם, בתמיכת ריגר ופילץ. כעבור כמה חודשים מכרו גיורא ואמנון את חלקם בחברה ליתר בעלי המניות, תמורת 18 מיליון דולר.

כיום שייכת החברה לאברהם רובינשטיין (70%), ליוסי ריגר ולאברהם פילץ (30%).

בעלותם של שלושת בני מישפחה אלה על המניות שהוזמנו בשמם היא קלושה למדי.

כי עוד באותו היום עצמו הוחתמו השלושה ביחד על יי פרייכות משותף, שייפה את כ"ר חה של רוני רובינשטיין, אשתו של אמנון, לפעול בשמם בכל די נוגע למשיבת כספים.

איך שולם עבור 150 אלף היחידות האלה, כסך כולל של 132 מיליון שקל (כ-750 אלף דולר, לפי השער של אז)? התשלום נעשה באמצעות צ'ק בחתימת אהרון רובינשטיין, אביו של השר אמנון רובינשטיין.

הנה כי כן, אלה העובדות:

אורחית, הקשורה בכיסוכים המישי פחתים.

בתצהיר זה קבע אהרון: „מ"ו. נכון הדבר כי במסגרת ההנפקה הזמינו נכדיי הבגורים, טל וניר, וגברת ויינשטיין, שייפה את כ"ר חמותו של גיורא, שאינם בעלי עניין בחברה רובינשטיין, מני יות בסך כולל, המהווה 5% מ" הווד המניות של חברת רובינשטיין.“

הזמנה יפוי כוח, צ'ק

מסתבר על כן, שבכעור שהשר אמנון רובינשטיין הצהיר בחקירה